

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED: Szerkesztőség: Deák Ferenc
ucca 2. Telefon: 13-33. - Kiadóhivatal,
közlönykönyvtár és jegyiroda: Aradi
ucca 8. Telefon: 306. - Nyomda: Löw
Lipót ucca 19. Telefon: 16-34. » » » » »

Vasárnap, 1928 április 22

IV. évfolyam 92. szám

MAKÓ: Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Uri ucca 6. Telefon: 151. szám. » » » » »
HÓDMEZŐVÁSÁRHELY: Szerkesztőség
és kiadóhivatal: Andrassy ucca 25.
Telefon: 49. szám. » » » » »

Előfizetési ára havonta 3-20 vidéken és a fővárosban 3-60, külföldön 6-40 pengő. Egyes szám 16, vásár- és ünnepnap 24 fillér.

Cippicok

A Cippicok nem sajtóhiba és nem helyesbítendő csipicsókának. A Cippicok egyszerűen többes szám és azt jelenti, hogy több Cippico is van a világon. A legnépszerűbbet közülük mi is megláthatjuk, szegedi magyarok, ha hétfőn délben kiballagunk az állomásra, osztatlan lelkesedéssel és meleg szeretettel köszönteni olasz vendégeinket. Különben az egységes párt vendégei s a kitűnő rendezésnek köszönhetjük, hogy a mi vendégeink is lesznek. Tíz egész percig. Ennyi tisztességre méltatta az egységes párt Magyarország második városát, amelyet szokás volt magyar Moszkvának nevezgetni, még az orosz Szeged rossz fát nem tett a tűzre. Azóta csak egyszerű metropolisz vagyunk s mint ilyen, igényjogosultak a tíz percre, amíg a vonatot megítatják vízzel az állomás kutjából, hogy felüdülve siessen a vége felé. A vége felé Mezőhegyes. Az egységes párt, mint serény és magát jól forgató házigazda természetesen a legmutatósból látnivalót mutatgatja a vendégnek. Amire maga is legbüszkébb. A tájfajta lőtenyészést.

Nehogy félreértse valaki az enyhe zokszót, írtunk kijelenteni, hogy az semmiképpen se szól a vendégeknél, akik végre is nem rendelkeznek magukról, hanem oda mennek, ahová viszik őket. Igenis szívesen köszöntjük az olaszokat, éppen olyan szívesen, mintha svéd, dán, kínai, vagy zanzibári előkelőségek volnának. Mi megbecsülünk minden nemzetet, amelyik jó szívvvel van hozzánk, nemcsak emberségből, udvariasságból, hanem okosságból is. Oly kicsik, oly árvák, oly elhagyatottak, oly isten-szegények vagyunk, hogy meg kell ragadnunk minden kezet, amelyet felénk nyújtanak. Mi igenis szükségesnek tartjuk, hogy minél impozánsabban fogadja Szeged a vendégeket, akik vasuti állomásunknál leadják a névjegyüket. És különösen szeretnénk, ha az evvívázó szegedi magyarok sorában megjelenének mindazok a sovén magyar hazafiak, mindazok az engesztelhetetlen nacionalisták, akik a világháború alatt vsak taljánnak hívták az olaszt és nagyon barátságtalan jelzőket ragasztottak a nevéhez és rettenetes nagy esküt tettek rá, hogy majd ha vége lesz a véres dinom-dánomnak, minden ellenségünknek megbocsátunk, mindnyájával parolázunk, de ezzel az eggyel nem, soha, itt örök harag és magázás marad a jelszó. Szeretnénk, ha megjelenének mindezek a szilaj szittyák, megjelenjen az olaszokat és dupla éljént kiáltani Cippico szenátor urnak.

Hogy mért éppen neki, akinek egy héttel ezelőtt még a nevét se hallottuk? Azért, mert Cippico szenátor ur volt az, aki Budapesten Pekár Gyula dörgő tapsai közt leleplezte a nagy titkot, hogy az olasz katona, meg a magyar katona nem gyűlölte egymást a háborúban sem. Ezt ugyan mi eddig is tudtuk és annak idején is tisztában voltunk vele, de ugy látszik, a magyar politikusok és az olasz politikusok csak most jöttek rá és roppant boldogok, hogy nézeteik így találkoztak. Mi is nagyon örülünk, de még boldogabbak lennénk, ha ott tartanánk már, hogy minden nemzet Cippicoi lelepleznék a nagy titkot, amit bátran meglehetnének, mert sok-sok millió ember tudja már ezt a föld kerekén. Hiszen azt könnyű megállapítani, hogy a szegedi magyar baka nem gyűlölte a piemonti bersaglierit, csak azt volt nehéz megmondani,

hogy kik voltak hát azok, akik gyűlöletből gyilkolták egymást? Nem, ilyenek nem voltak se egyik fronton, se másikon, az emberek nem gyűlöttek, csak gyilkoltak. Négy álló esztendeig, sok-sok millió embert, olyan gyilkolást rendeztek, amilyent még nem látott a világtörténelem — és ime, most kiderül, hogy még csak nem is gyűlöttek egymást. Még csak ennyi enyhítő körülménye se volt a háborúnak. De teremő Isten, hát akkor mért ölték le egymást az emberek a sarkvidéktől a trópusokig, mért hurcolták mészárszékra az apákat és fiukat, mért borítja a tömegsírok fekete korallja Európa derekát, mért árasztottak leírhatatlan nyomort és szenvedést a világra, ha most megvallják, hogy tulajdonképp nem is gyűlöttek egymást a nemzetek? Hát akkor csak úgy játszották a haragszomrádot és csupa

társasjátékból fektettek bennünket a vérpadra a zálogkiváltásnál és csupa gyerekességből szaggattak úgy szét bennünket, hogy olasz vendégeink Szegedtől egy köhögésnyire és Budától két köhögésnyire már határt érnek?

Igen, ez így volt és szívből örülünk neki, hogy Cippico szenátor ur ezt így kimondta. Talán több haszon lett volna belőle, ha minden nemzet Cippicoi a háború alatt leleplezik le a nagy titkot, amikor főbelövetés járt volna az ilyen leleplezésért, de azért nem elkésztő nyilatkozat ez most se. Hiszen lesz még háború a világon, talán már csinálják is a meghívókat a véres dinom-dánomra, — jó lesz, ha akkor eszükbe jut a népeknek a Cippico igazmondása: hogy a népek nem gyűlölik egymást...

Dr. Tóth Károly halálos szerencsétlensége a Dunaparton

A szegedi egyetem felsőházi képviselőjét délután 3 órakor elgázolta egy villamos, 6 órakor meghalt a Rókus-kórházban

Az utolsó út: szerencsétlen felugrás a villamosra

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.)

Dr. Tóth Károly, a szegedi egyetem prorektora, felsőházi tag, szombaton délben, amikor a Dunaparton egy mozgásban levő villamosra fel akart szállni, megcsuszott, lezuhant és

olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy néhány óra múlva a Rókus-kórházban meghalt.

A megrendítő szerencsétlenségről a *Délmagyarország* budapesti munkatársa a következőket jelenti:

Dr. Tóth Károly csütörtökön este érkezett Szegedről Budapestre és mint évtizedek óta mindig, most is a Pannónia-szállóban nyitott magának szobát. Pénteken délelőtt hivatalos ügyeket intézett el a kultuszminisztériumban, a délutánt baráti társaságban töltötte. Este átvitt az arra az estélyre, amelyet Zsitvay Tibor, a képviselőház elnöke adott a képviselőházban az olasz képviselők tiszteletére.

Mielőtt az estélyre elindult, még elbeszélgetett dr. Moór Gyula szegedi egyetemi tanárral, akivel közölte, hogy az éjszakai vonattal haza utazik Szegedre. Dr. Moór Gyula lebeszélte erről a tervéről:

— Nincsen értelme, hogy hazautazz — mondotta professzortársának Moór Gyula. — Az estély későn kezdődik, alig tölthetsz ott néhány percet és így az éjszakát nem érdemes feláldoznod az utazásnak.

Tóth Károly hajlott barátja szavára és elhatározta, hogy szombaton délután a kétórás gyorsal utazik vissza Szegedre. A képviselőház elnökének estélyéről éjfél tájban tért haza és nyomban pihenni tért.

A szálloda személyzete szerint reggel rosszkedvűen ébredt a professzor. Nyomott hangulatban volt.

— Mintha érzett volna valamit — mondja a szobapincér, aki körülötte foglalatzkodott, de azután bement a kávéházba, ahol megreggeli-zett és elindult

utolsó útjára.

Hogy a délelőtti folyamán merre járt, nem lehetett megállapítani; valószínűleg ma is járt a kultuszminisztériumban és onnan utban a szálloda felé érte a végzetes szerencsétlenség.

Délben egy óra után néhány perccel a Dunakörző közönsége hangos sikoltozásra lett figyelmes. Pillanatok alatt hatalmas embertömeg verődött össze a Ferenc József-rakpart és a Wurm-ucca sarkán levő villamosmegálló-nál és megrendülve látta, hogy

egy idősebb jól öltözött ur fekszik a sínek mellett eszméletlenül állapotban.

Rövidesen kiderült, hogy az ismeretlen ur egy mozgásban levő és a Vigadó-tér felé haladó 8-as villamoskocsi hátsó lépcsőjére akart felszállani. Jobbkezelével megfogta a kocsi részfogantyuját és egy lábbal már fenn volt az indulásban levő villamos lépcsőjén, amikor

megcsuszott és lezuhant.

Zuhanás közben a már gyorsabb mozgásba lendülő villamos olyan erőset rántott a szerencsétlen professzoron, hogy nagy erővel odaütődött a villamossínekhez az uttestől elválasztó páskorláthoz, majd onnan visszaesett, úgy, hogy

a villamos pótkocsija esés közben elütötte.

Nem tartott egy félperccig sem a szörnyű jelenet. A villamos vezetője lefékezett, a kocsi megállt és az utasok siettek először a szerencsétlenül járt professzor segítségére, aki

vérbeborult, eszméletlenül terült el a sínek mellett.

Percek alatt érkeztek ki a mentők, akik az eszméletlen embert a lehető leggyorsabban a Rókus-kórházba vitték. Itt az orvosok az áldozat sebeseiben talált irásokból megdöbbenve állapították meg, hogy az *dr. Tóth Károly egyetemi tanár*. Azonnal értesítették dr. Hüttl Hümér egyetemi tanárt, orvosprofesszort, aki néhány perc múlva megérkezett és lesumítottan